

l'entrevista | SAÛL GORDILLO

«Els periodistes hem de ser neutrals»

Barcelona

● Com li va la feina de degana del Col·legi de Periodistes?

—«És una feina duríssima.»

—Per què?

—«Per les obligacions de representació. Un col·legi professional necessita projectar-se en la societat. Tinc l'agenda plena, i l'altre dia em va venir a veure el cònsol dels Estats Units.»

—Què volen, de vostè?

—«Traslladar als periodistes les seves inquietuds. Nosaltres som grans transmissors de certs valors, i sovint ens demanen que siguem més receptius.»

—Sempre prevalen els criteris de les empreses periodístiques, oi?

—«No es tracta de canviar criteris, sinó de potenciar determinats valors informatius a les redaccions. No trobes dones en els mitjans, per exemple. I si ara apareixen, es fa relacionant-les amb la violència domèstica.»

—Sovint rebo queixes perquè entrevistem poques dones.

—«És cosa teva.»

—Però el poder encara és en mans masculines.

—«Aquest és un peix que es mossega la cua. Tots els mitjans destaquen la incorporació de la dona al món laboral, però la majoria de dones són invisibles en els peus de foto o hi consten com les esposes dels fotografiats.»

—Vostè és la primera degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Com es notarà, això?

—«D'entrada, la nostra junta directiva és més igualitària. I a les comissions hi ha més dones.»

—Com veu la professió?

—«Fotuda, perquè el marc potser ens obligarà a redefinir la figura del periodista. Cada cop hi ha més concentració de mitjans, i no sé com ens en sortirem.»

—S'està seguint la tendència de concentració més característica de Madrid?

—«Sí, però aquí tenim la poderosíssima premsa local i comarcal. Molta gent ha

aptes la professió en aquests mitjans.»

—Desapareix el tòpic de l'oasi català?

—«Aquí tenim una percepció de les coses menys agressiva que a Madrid, on el poder polític i econòmic és molt fort. Els directors

MONTserrat MINOBIS

La primera dona que ocupa el càrrec de degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya

Estudia filosofia i lletres i ciències de la comunicació. El 1961 comença a Ràdio Popular de Figueres. Des del 1976 i fins a la seva recent jubilació treballa a Ràdio 4. El 1996 rep la Creu de Sant Jordi de la Generalitat. Des del 1994 presideix la Xarxa Europea de Dones Periodistes.

de diari d'aquí són amics personals, i això és molt bo.»

—Una regla de tres: Minobis és al Col·legi de Periodistes el que Maragall és a la Generalitat?

—«[Riu] M'han presentat com la candidata progressista. La meua trajectòria política és curiosa, perquè als anys 60 i 70 estava amb Unió, el 77 fundo Nacionalistes d'Esquerres i després passo a Iniciativa.»

—És militant?

—«No. Simpatitzant.»

—Un periodista pot tenir carnet d'un partit polític?

—«Qui ho prohibeix?»

—L'ètica?

—«Cadascú és molt lliure, amb la seva vida privada. El problema és que la nostra és una democràcia encara molt recent.»

—És curiós, però de l'objectivitat ja no en parla ningú.

—«Hi ha un concepte que Bastienier esmenta en l'últim manual periodístic i que m'ha impactat molt. Ell parla del principi de neutralitat. Hem de ser neutrals, objectius i plurals.»

—Maragall volia en les últimes eleccions que els mitjans hi prenguessin part. Cal mullar-se tant?

—«En altres països del món es fa. No em sembla malament, aquest desig, però demanaria als polítics que s'apliquin la lliçó i defensin la independència professional en els mitjans públics.»

—Com es defineix vostè?

—«Sóc una dona d'esquerres, independentista i feminista.»

—El seu rival en les eleccions al col·legi, Martí Anglada, era el candidat nacionalista, oi?

—«Així el presentaven. Hi ha molts estereotips que no volen dir res. Jo vull un col·legi més projectat a la societat i amb projectes dins la professió.»

—Què me'n diu, del seu predecessor en el càrrec, Salvador Alsius?

—«Ha estat una peça important en l'inici de la dinamització del col·legi.»

la columna | MIQUEL BERGA

Regina

Quan, ara fa cinquanta anys, van posar la corona al caparró d'una tímida joveneta de 25 anys, la monarquia britànica tancava un cicle delicat. Aquella noia esdevenia Isabel II d'Anglaterra gràcies a un rebot inesperat: l'abdicació, per amor, del duc de Windsor. El tiet Eduard va preferir una divorciada americana abans que la corona d'Anglaterra, i va deixar la feina en mans del seu germà, el pare de l'actual reina. El millor d'aquest germà, poc dotat per parlar en públic, va ser la seva dona, l'avia jovial que coneixem com a reina mare. Aquesta sobrevinguda va fer quedar la família reial a Londres mentre la ciutat era bombardejada cruelment pels avions de Hitler. La imatge de la parella entre les runes d'una ciutat on només quedava intacte el campanar de Sant Pau, va segellar un pacte d'afecte perdurable entre els reis i el seu poble. En aquella hora inoblidable, quan sobre Europa planaven els núvols més negres, el poble anglès i les seves institucions van salvar la dignitat del continent. Isabel II va ser, doncs, coronada enmig d'un fervor patriòtic i monàrquic que es va mantenir en les celebracions de 1977 en complir-se 25 anys del seu regnat. No es pot dir el mateix d'aquest Golden Jubilee. En els darrers anys la monarquia ha rebut sotragades impensables. L'enterrament de la princesa Diana, enmig d'un deliri floral i llagrimós sense precedents (curios fenomen de masses que anava a favor i en contra del sentiment monàrquic), va marcar un punt d'inflexió. Els escàndols familiars complicaven la percepció transcendental de la casa reial. I l'incendi del castell de Windsor va activar una vella sospita: darrere la xerrameca nacionalista de la monarquia, la reina exerceix, sobretot, de presidenta del consell d'administració d'una riquíssima empresa familiar i privada. Els Windsor han reanimat el sentiment republicà dels anglesos. Darrerament, els seus súbdits veuen la reina pràcticament despullada. Com si només portés a sobre un dels seus inefables bolsos, és a dir, una cartera.

Un altre punt de vista.

• Es poden veure les coses des de moltes perspectives. Probablement, el més senzill és jutjar-les per la seva presència, sense preocupar-nos massa pel que són en realitat. Sense valorar-ne el caràcter ni la sensibilitat, només a l'abast d'uns quants. Hi ha una altra actitud, en la qual el que és important és la persona i el menys important, l'aparença. Passat. Hi ha una altra manera d'entendre la vida.

Equipament de sèrie: Coixins de seguretat frontals de grans dimensions i laterals per a conductor i acompanyant, coixins de seguretat de cap, programa d'estabilitat electrònica (ESP), ABS, Climatrònic, tancament centralitzat amb control remot i sistema de seguretat antirotatori, ràdio Gamma amb 8 altaveus.

Passat

L'ESPEREM A:

EWAUTOS

Ctra. St. Joan de les Abadesses, 86
17800 OLOTTel. 972 26 62 21
972 26 42 08
972 26 01 98
Fax 972 26 98 64Ctra. Blanes, 100
17310 LLORET DE MARTel. 972 36 54 70
972 36 54 74
Fax 972 36 39 22